Ч. 193 Второк 29 Серпня (10 Вересня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскоі“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциі:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

## Рух виборчий.

Головний руский комітет виборчий затвердив на засіданю дня 7-ого вересня на округ виборчий Бережаны кандидатуру о. Теодора Пюрка, крилошанина митрополітальноі капітули.

---

„Діло“ пише: Руско-народний независимий комітет виборчий відбуває щораз (!) частійше своі засіданя і полагоджуе всякі справи акциі виборчоі в цілім нашім краю. На остатних двох засіданях, комітет розглянув ся (!) докладно в ситуациі у всіх повітах.

---

В Дрогобичи відбули ся дня 28 серпня збори виборців з меньшоі посілости, на котрих дотеперішний посол п. Ксенофон Охримович здавав справу зі своеі діяльности посольскоі. Виборці уділили ему одноголосно вотум довіря і ухвалили поставити знову его кандидатуру і підпирати як при послідних виборах. В самім Дрогобичи мабуть доси ще ніхто не зголосив своеі кандидатури. Кажуть, що буде кандидувати проф. Рошковский.

В Долинщині стоять доси три кандидатури: польска, п. Вінкент. Витославского, маршалка ради повітовоі і дотеперішного посла, о. Василя Небиловця з Перегиньска і п. Юрка Дідоха, господаря, члена ради повітовоі і начальника громади зі Струтина нижного. В справі обох послідних, руских, кандидатур доносять до „Діла“: Щоби не робити партийного роздору, скликав комітет повітовий, котрий істнував ще від весни від часу виборів до ради повітовоі, і мав обовязок взяти ініциятиву до виборів до сойму всіх мужів довіря упрошених до того рускими центральними комітетами, і ті, зібравши ся дня 15-ого серпня, по довшій дискусиі рішили поставити кандидатом о. Василя Небиловця і всіми силами его підпирати. Присутний також член комітету повітового п. Юрко Дідох заявив, що его візвали до кандидатури самі селяни, однак наколи більшість буде по стороні о. Небиловця, він кандидатури зрече ся. Рівно-ж заявив о. Небиловець, що наколи-б видів, що кандидатура Юрка Дідоха есть певнійша, він з усею готовостию зрече ся в его користь.

Загальне переконанє всіх виборців есть, що лекший до переведеня есть вибір о. Небиловця, знаного від многих літ яко члена ради повітовоі і виділу повітового, а хоть в деяких кружках виборчих селяньских все ще говорить ся про кандидатуру Дідохи, котрий ще офіцияльно не відступив, заявило ся віче селяньске, зібране в Ціневі дня 2-ого с. м. за о. Небиловцем. Єсть отже надія, що всі Русини згодять ся на кандидатуру о. Небиловця, котрий буде мусів стати до боротьби з кандидатом польским — маршалком Витославским.

До сеі вісти додае „Діло“ ось що: Ми одержали — каже оно — дві друковані відозви комітету селяньского. Одною відозвою комітет той скликуе віче в Долині на день 10-ого вересня с. р. о 2-ій годині з полудня, а в другій ще перед відбутем віча ставить кандидатуру Юрка Дідохи. Під відозвою датованою „Рожнятів дня 28 серпня“ підписані яко члени комітету селяньского: Стефан Бігун зі Струтина нижного; Іван Перешко зі Струтина нижного; Василь Олексин з Ціневи; Василь Волошинович з Рожнітова; Петро Мацевич з Долини; Федір Семків з Перегиньска; Никола Дирів з Яніки; Іван Хабаль з Ясенівця; Василь Масник з Лопянки; Юрко Чоп з Грабова. — У відозві, скликуючій віче, комітет селяньский подае зміст рефератів, які мають бути на порядку дневнім віча; в другій відозві, котра припоручае кандидатуру Юрка Дідохи, сказано, що Дідоха пристав на всі жаданя, які комітет селяньский ставити буде на вічу. Вкінци сказано, що Дідоха обіцяв прилучити ся в соймі до тих Русинів-послів, котрі будуть стояти за селянами і підпирати такі устави, яких віче долиньске буде домагати ся і дав слово, що в соймі буде долиньский повіт боронити і кождого разу буде повіт скликувати на раду перед соймом і по соймі.

З турчаньского повіта пишуть до „Галичанина“: Хоч у нас не видко ніякоі акциі в користь нашого кандидата дра Ник. Антоневича, то однак колиб вибори сейчас відбули ся, побіда була би без сумніву наша і кандидат з польскоі сторони п. Осуховский провалив би ся на певно.

До тоі-ж самоі газети доносять з Бобреччини, що одиноким кандидатом на посла в бобрецкім повіті був би о. Заяць з Ходорова. Поляки сильно агітують против тоі кандидатури. Всякого рода „ерњсти“ — каже „Галичанин“ — не могучи і не маючи о. Заяцю що закинути, говорять селянам, щоби о. Заяця не ставити кандидатом по тій причині, щоби кандидатура его не перепала; для того радять поставити кого иншого н. пр. п. Нагірного зі Львова. В тім ділі мав приїздити до Бібрки п. І. Белей редактор „Діла“. Однак селяни не хотять нічого й чути о якім небудь кандидаті з поза бобрецкого повіта. Такий кандидат го-

---

3)

## Золота нитка.

**(Новеля з польского. — Елізи Оржешковоі.)**

(Дальше).

Сідаючи коло мене, відозвала ся пані Феліция:

— Я дуже вас хотіла пізнати. Від п. Терницкого чула я дуже богато про вас.... Він щирий ваш приятель.

Она говорила то ввічливо і глядїла мені в очи сьміло і спокійно своими великими, глубокими зїницями. Я сказала ій, що п. Адам есть одинокий з людий, котрих дружба не лише тішить, але й честь приносить.

— Ви певне о тім ліпше і докладнійше знаете як я — відповіла.

Рада, що можу добре говорити о моім приятелю, стала я оповідати о знаних мені зблизька змаганях п. Терницкого, щоби піднести краеве рільництво та добробит і моральність сільского населеня; о витревалости, з якою він голосив і ширив своі наукові і суспільні пересьвідченя супротив стрічаючих его за те численних прикростий і страт; о его домі, що задля своеі просторости і значного числа людий був одиноким огнищем просьвіти, поступу, заохоти...

Говорячи о тім всім, побачила я, що чим довше я говорила, тим більше постава і очи слухаючоі мене женщини оживляли ся і набирали виразу, що зраджував чувство щастя і гордости. Мое оповіданє робило ей очевидячки щасливою і гордою. Єі лиця налились блідим румянцем, очи заясніли погідним сьвітлом. Мимовільним рухом підносячи голову і сплїтаючи складні, сухі, нервові руки з одушевленою радостию, скрикнула:

— О, пані, яке то щасте, що суть на сьвіті такі люди....

Однако скоро і з очевидною вправою в придавлюваню зворушень, заволоділа своім одушевленем і знов спокійно сказала:

— Я знала о тім всім і перше, лише не так точно. Ніколи з ніким о чімсь подібнім не розмавляю. Я пану Терницкому завдячую также богато. Ми рідко бачимо ся і говоримо з собою дуже мало, однако розмови з ним і книжки, котрих мені позичае, отворили мені очи на богато річий.... хоч....

Задумала ся і по хвили, вдивившии ся в землю, додала:

— Хоч не знаю, чи то добродійство, отвирати комусь очи....

— То ви мали би бути приклонницею сьвятого убожества в дусі? — спитала я.

— Ні — відповіла скоро — певне що ні. Противно гадаю, що богаті духом, то ті, котрі богато чують, знають і гадають, суть цьвітом людскости, а може навіть цілою людскостию; лише....

Піднесла голову і з усьміхом докінчила:

— Лише, здаеть ся мені також, що найщасливійші під сонцем — немовлята. Ні обовязків, ні совісти, ні борби, цілковита рівнодушність на все, чим они не суть, повна невіжість. При тім все ж коло них найдуть ся за едно якісь рамена, котрі іх обгортають, колишуть і тулять....

Єі голос трохи задрожав, але рівночасно засьміяла ся майже голосно.

— Ви мене певне обжалуете, що сама собі перечу. То правда. Все повно суперечностий в людских судах і жаданях. Однако сим разом може зумію погодити дві мої суперечні на око гадки. Личне достоіньство чоловіка і его щасте, то преці річи о много різні. Отже здаеть ся мені, що богаті духом найдостойнійші, а убогі найщасливійші. Чи правда?

Я хотіла відповісти, але від преферансового столика відозвав ся голосний і жалібний голос старушки:

— Фельцю! пані Сквирска не мае кави....

Фельця скоро встала і перепросивши мене за те, що відходить, кивненем голови, вибігла в сальону. В тій самій хвили, при подовжнім столі перед канапою, повстав страшний гамір і крик. Партия „баламута“ була скінчена: карта, що сходила ся до пари з тою, котра була схована під коробкою з цигарами, найшла ся в руках Окимского. Вложено ему на голову білий чипець з широкими краями. Тим убором прикрасила его власноручно панна Михайлина

ворять они — не знає відносин і потреб повіта і ми пізнійше не будемо мати нагоди видіти їх коли небудь, як н. пр. не видимо дотеперішних наших послів пп. Кулачковского і Романчука, котрі зробили нам велику ласку, що по одному разу явили ся у нас з посольским справозданєм. Після „Галичанина“ мали самі селяни видвигнути дві селяньскі кандидатури Григория Климкова з Ольхівця і Данила Березовского з Книсела. Збори виборців рішать, котрий з них має бути кандидатом.

З Тернополя подають польскі ґазети слідуючу відозву: Комітет передвиборчий для вибору посла до сойму з міста Тернополя запрошує кандидатів, котрі хотять убігати ся о мандат посольский тутешного міста, щоби зволили зложити свої кандидатури до 15 с. м. на руки підписаного предсідателя комітету. — Др. Альфред Квятковский, предсідатель; о. Володимир Громницкий, заступник предсідателя; Иосиф Інґвер, секретар.

З Перемишляньского доносять до „Діла“:

Дня 3 с. м. відбув ся в нашім повіті збір селян з кількадесяти громад. На тім зборі доповнено повітовий комітет виборчий і ухвалено старати ся о вибір добрих виборців.

Зібрані заявили волю мати кандидатом селянина. По довшій нараді постановлено, що кандидатуру можуть остаточно рішити аж виборці по правиборах, однакож уже тепер поставлено двох кандидатів-селян: Івана Савчина господаря з Задвіря (з судового повіту глиняньского) і Івана Сікорского господаря з Білки (з судового повіту перемишляньского). По правиборах виборці виберуть собі з тих двох одного, а они оба дали собі слово, що один зрече ся на користь другого, за котрим заявить ся більшість виборців.

Та й зі сторони польскої стоять дві кандидатури: одна ґр. Романа Потоцкого а друга дідича Вибрановского.

З Коломиї доносять до Gazety Narod., що дотеперішний посол з того міста др. Землковский ще не зголосив своєї кандидатури, а дехто каже, що він сим разом не думає убігати ся о мандат. За то видвигнено тут кандидатуру п. Щепановского, дотеперішного посла з Дрогобича. Крім того виринає ще й друга кандидатура, именно п. Клеского, властителя більшої посілости у Вербіжи і члена ради повітової. Таке бодай предложене зроблено п. Клескому, але він заявив, що ввиду кандидатури п. Щепановского не буде кандидувати.

Та-ж сама ґазета оголосила запрошене дра Чижевича на збори виборців з міста Самбора на вчера, на котрих др. Чижевич мав здати справу з своєї діяльности. Др. Чижевич до вчера ще не зголосив був своєї кандидатури; може бути, що зробив то аж по зборах. В Самборі ставлять також кандидатуру п. Слотвиньского, радника судового.

Після „Галичанина“ вирinула в чесанівскім окрузі з рускої сторони кандидатура крил. о. Чеховича з Перемишля. З польскої сторони стоїть тут кандидатура дотеперішного пос. кн. Пузини, котру вже центральний польский комітет затвердив.

Після вістий в польских ґаветах виступають в Старім місті аж чотири рускі кандидати, а то: о. Михайло Зубрицкий з Мшанця, о. Щавиньский зі Старого міста, о. Василькевич з Лужка і др. Гумецкий, адвокат з Самбора.

## Перегляд політичний.

Вибори до віденьскої ради громадскої розписані вже на день 17, 23 і 25 вересня. Здаєсь, що ліберали будуть мати тяжку борбу з антисемітами.

Вже семий посол із сполученої німецкої лівиці зложив свій мандат до Ради державної, а именно пос. Піхлер з міста Жатец (Зац) в Чехії. Доси зложили мандати: Думрайхер, Райнер, Пер, Пленер, Клюцкий і Відман.

Константинопольский кореспондент до Köln. Ztg. доносить, що до жаданя льорда Сельсберого, щоби також і репрезентанти держав европейских належали до надзираючої комісиї для реформ европейских, Росия і Франция ще формально не згодили ся, але обіцяли на то згодити ся. Султан тому дуже противний і мав сказати, що волить зрече ся своїх провінций в Европі, як дати нарушити собі свою независимість в Азиї.

Аґентия Стефаніого дістала вість з Масави, після котрої коптийский епіскоп Теофіль оголосив на ярмарку в Адуах в присутности 4000 людий і всіх офіцирів залоги проклямацию, в котрій поясняє засади етіопскої віри і завзиває людність, щоби она не слухала російскої місиї, котру вислано на знищене етіопскої віри, а котра складає ся з фальшивих пророків.

# Новинки

*Львів дня 9 вересня 1895*

**— Именованя.** Львівский ц. к. висший Суд краєвий именував судового практиканта Івана Шіндлєра судовим авскультантом.

**— Рільничі вандрівні учителі.** Міністерство рільництва видало справоздане з діяльности рільничих вандрівних учителів за рік 1894. Після того справозданя мали 28 сталих вандрівних учителів і 285 инших осіб разом 4376 викладів, на котрих було 313.000 осіб. Сего року було менше викладів як минувшого тому, бо вандрівні учителі в Дальматиї і Побережю провадили борбу против фільоксери і тому не могли пильнувати викладів. Предмети викладів суть дуже ріжнородні, бо всюди треба увагу звернути на краєві або навіть місцеві відносини і интереси, але все-ж таки видно, що всї учителі старали ся селян поучити про найважнїйші і жизненні питаня рільничі, так що-до провадженя господарства як також про всякі заходи поліпшеня матеріяльного биту селян. І так найчастійше обговорювано в тих викладах рільничі спілки, банки та крамниці, каси Райфайзена, коммасицию ґрунтів і проекти законів в справах рільничих. Але й поодинокі віти господарства обговорювано, і так рільництво, меліорациї і головно плеканє домашної худоби та дозір єї в слабости і т. и. Виклади краєвих ветеринарів впоряджено в Зальцбурзї і Країнї; коли зважити, що годівля худоби взагалі збільшає ся, то треба би більше уваги звернути на виклади про плеканє і слабости худоби. Міністерство рільництва підпирає всіми способами розвиток науки вандрівними учителями, бо лише таким чином можна в краях, де селяни не можуть науки господарства учити ся в школі, приучити господарів сільских до лїпшого і користнїйшого господарства.

**— В справі еміґрациї до Бразилиї** львівский комітет св. Рафаїла просить нас о оповіщене отсего єго комунікату: „Правительство бразилійске“, побоюючись, щоби еміґранти не заволїкли холери до Бразилиї, стримало часово еміґрацию з Галичини. Просимо всїх людий доброї волї, щоби чим скорше повідомили селян, наміряючих еміґрувати о здержаню еміґрациї. В листах і відозвах поручало ся селянам, щоби ґрунтів не продавали і не старали ся о пашпорти, поки не одержать повідомленя, що вже є для них білєти на корабель. Нинї поручає ся їм се тим більше, позаяк перерва в руху еміґрацийнім може потревати навіть

---

за що зложив на єї долони поцілуй, потім, немов на доказ, що умів по геройски зносити нещастє, зложив руки і з відповідними порушенями тіла і черт лиця став показувати, як баби жебрачки відмавляють в церковнім притворі молитви. Наслїдував напів пяну бабу — так добре, що навіть особи, що грали в преферанса, перестали грати і почали єму приглядати ся, а п. Иосиф, обертаючи ся до мене, відозвав ся з сердечною веселостию:

— Що то за неоцїнений весельчак з того нашого пана Окимского!

— Не.... не.... о.... о.... оці.... оцїнений! — крикнув є під вікна професор, котрого знамените наслїдуванє молячої ся жебрачки стягнуло з овиду европейскої політики між родинну утїху. Єго викрик викликав гадку до нової утїхи. Окимский зірвав ся з крісла:

— Пане професор! просимо до „баламута!“

— Просимо, вуйцю, просимо! Ви певне дістанете чипець по пану Окимским!

— А о.... но.... че.... видно; я ба.... ба.... ба.... ламут такий!

— Фельця нинї не грає з нами і нас так мало....

Всї товпою присїли професора і тягнули до свого стола за руки і поли старого мундура. Бачучи то клопітливе положене старого свого приятеля, постановила тїтка Линевска подїлити ся з ним. Енерґічним рухом скинула з своїх колїн сїтки і волічки і встала.

— Чекайте-ж — сказала — колись за молоду і я була трохи баламуткою, то може й на старість зумію нею бути.... дайте менї крісло.

Радість з притягненя тих двоїх старих приятелїв до гри в „баламута“ була незвичайно велика і загальна. Посаджено їх коло себе і зараз відозвали ся голоси, що вуйко і тїтка виглядають тепер, як пан пастор і пані пасторова.

— Граймо в пастора і пасторову; я дуже люблю пасторів! — відозвала ся панна Михайлина з горячим поглядом на Окимского, котрий здаєть ся був протестантом.

Як задумали, так і зробили. В млї ока змінив ся „баламут“ на пана пастора і панюпасторову.

Фелїция принесла каву для панї Сквирскої, а за нею внесла служниця і поуставляла на столах кошики з овочами, як також стоси тарелців і ножів.

— О які чудесні яблока! — сказав пан Иосиф — я не гадав, щоби такі гарні овочі можна було ще в тій порі найти. Але чого то не найде моя Фельця.

А що она в тій хвили стояла як раз коло него, обираючи для матери помаранчу, то поцїлував єї в руку.

— Вже то — відозвала ся панї Сквирска — такого доброго мужа, як пан Иосиф, тяжко найти. За всьо живцї так красно і кречно дякує....

— Фельцю, стільчик під ноги! — жалувала ся старушка.

Принесла матери стільчик під ноги і вернула до мене. Я також по каві їла овочі. Від овочів зійшла розмова легко на село. Я довідала ся, що Фелїция була уроджена і вихована на селї.

— Знаю о тім — говорила — що великі міста дуже потрібні на сьвітї і можуть бути навіть дуже веселі. Але по що велїв Пан Біг творити малі місточка, не розумію.

— В моїм роднинім сільци, — оповідала менї по хвили — памятаю одно місце, котре я особливо любила. То була лука, нїчого лише лука, трохи низька, з травою все дуже зеленою і купками рожевої конюшини. В однім місци росли там....

— Фельцю! знаєш що? Коби то трохи тої ратафійки.... що то знаєш! Може і панї добродійка любителька.... дуже легонька!

Не знаю, чому досить голосно забрязчала ключами в кишени запаски. Встала і вийшла. По хвили вернула з служницею, що несла на таці ратафію і чарки. Налила напиток до чарок та порозадавала єго всїм, що грали преферанса і пастора та пасторову. Старушка ратафії не пила і велїла собі подати коробку з люкрецию. Принесла коробку. Муж поцїлував єї знов в руку. Вернула до нашої канапки і, сїдаючи так, немов би нашого оповіданя а бодай єї гадки оріднім селї нїчого не перервало, почала говорити:

— Росла там громадка дуже старих вільх, серед котрих в лїтне полудне було так тихо, як під самим небом. Лише ті жовті вільхи свистали. І тепер ще, коли замкну очи, бачу часом під повікою стару, криву вільху і здаєть ся менї, що чую свист вільхи.... Чи ви маєте такі приводи? Я дуже часто, найчастїйше тоді, коли утомлю ся. Досить менї примкнути повіки, щоби пересували ся передомною рівні об-

кілька місяців. Делегати комітету вже одержали повідомлене о здержаню руху еміграцийного“.

— **Холера.** В Тернополи занедужали дня 6 вересня дві особи, а крім того привезено одну з Острова. Померли дві особи, лишає ся в лїченю вісїм осіб. — В Обільници, рогатиньского повіта, померла дна 5 вересня четверта особа з родини, о котрої занедужаню ми передвчера доносили.

— **Небезпечного злодія** арештувала вчера поліция, як продавав Лейбі Морештеріг тяжку срібну чашу церковну і иншї дрібні річи. Злодїй, Ян Особа, лише що відсидїв кару у вязници за злодійство. Рівночасно з ним увязнено і его любку.

— **Великі надії** віщує якийсь 14-лїтний львівский хлопчище. Именно стрітив він сими днями на улици Самуїла Фаєрмахера, випущеного з шпиталю і наміряючого вернути до Станіслава, предкладаючи єму готовість показати дорогу на зелїзничий дворець. В улици Городецкій хотів Фаєрмахер дати єму 5 кр. за труд, але хлопець вирвав у него з рук мошонку з грішми і утїк, лишаючи недужого на улици без крайцаря на дорогу. В мошонцї було 5 зр., призначених на кошти повороту до дому.

— **Нещастний вистріл.** Олешко, син громадского начальника в Поздачи, перемиского повіта, виїхав на лови на дикі качки. Олешко, знаючи, що качка полохлива птиця і що треба сховати ся, щоби еї підійти і убити, став собі за кобилу. Виціляв, вистрілив і убив — кобилу. Бідна звірина упала на землю і по кількадневних муках погибла. Мимо того Олешко не хоче відшкодувати властителя убитої кобили, бо — як каже — нехай би кобила була не махала головою як він стріляв.

— **Крадіж в уряді почтовім.** З Освіцима доносять, що в ночи з 4 на 5 с. м. невідомі доси злочинцї вибивши шиби у вікнї дому, де поміщений уряд почтовий, дістали ся до бюра почтового і украли малу підручну касу зелїзну, вивезли еї на тачках над ріку Солу а відтак розбили. В тій касї, о скілько на разї справджено, находило ся пять листів грошевих: на 1000 марок, на 850 зр., на 85 зр., на 61 зр., і на 30 зр. і один лист рекомендований, котрий мав бути відобраний за зложенєм кавциї. Також находило ся в касї готівки на 500 зр., марок листових на 20 зр. а також книжочка каси ощадности. Злодії всї ті листи поотвирали, гроші і марки листові забрали а лишили в розбитій касї лиш самі куверти і книжочку каси ощадности.

— **Огні.** Дня 31 серпня с. р. з пятниці на суботу коло самої півночи вибух огонь в Стрільбичах коло Старого міста. Займило ся від шопи одного господаря, притикаючої до самої дороги. При теперішній посусї і вітрі полумінь в одну мить обхопила всї будинки і заким конюхи, що недалеко пасли конї, надбігли, огонь так вже розширив ся, що о якімсь ратунку не було й бесїди. Згаданий господар ледве зміг з женою і дїтьми утечи живий. Весь сегорічний збір збіжа, всї знаряди господарскі, одїж і все проче майно многолїтним трудом придбане, стало в кількох мінутах вуглем. Все те счинило ся так нагле, що не було коли випустити худобу зі стайнї. Згоріло 7 штук рогатої худоби і одна підгодована свиня. Конї на щастє під той час пасли ся на притикаючім зарінку. Рівночасно обхопив огонь хати трех инших господарів, одного зарібника і двох жидів. Всї ледве з житєм в сорочках поутїкали. Зарібник разом з родиною утїкав уже з своєї хатчини через полумінь. Жінка з дїтьми упала на порозї і ще мала тілько притомности, що повитягала дїти за ноги; всїх пятеро сильно попарених відвезено до головного шпиталю в Самборі. А у одного жида згорів віз і пара коний, котрими фірманив на прожиток для себе і цїлої родини. Щастє було одно, що вітер гнав в поле, а то була би половина села пішла з димом разом з церквою і приходством. Всїх господарств згоріло 7 і з тих 4 були обезпечені, а 3 нї. Один з необезпечених лише що перестав обезпечуватись, бо — як казав — „не стає“. Тепер обезпечив би, та нема що. Причина огню поки що незвістна. — В Старих Бродах коло парового млина згоріли 6-го вересня вечером 4 доми і кілька господарских будинків.

— **Конокради** дали знов знати о собі. Доносять з Ебенав під Городком, що украдено там минувшої ночи пару коний вартости 300 зр.

— **Пожар зелїзничого моста.** З Черновець доносять, що дня 7 с. м. згоріла коло Воронця часть зелїзничого моста. В наслїдок того здержано цїлковито рух на кілька днів.

— **Нещастна пригода.** Вечером в роковини битви під Седаном запалив якийсь незвістний чоловік перед костелом Сальватора у Вроцлаві штучний огонь, зроблений з пустого ґраната. Наступив сильний вибух і ґранат розлетїв ся на штуки, та покалїчив по части небезпечно 13 осіб. Одному з покалїчених треба було відняти руку, другий котрому відломки ґраната роздерли живіт, умирає. Крім того тяжко покалїчені два робітники і двоє шкільних дїтий. Иншї легко ранені.

---

рази і лиця... скоро з'являють ся і никнуть, але часом якесь лице з'явить ся так виразно, стоїть передо мною так довго....

В сальонї робило ся сїро і тихо. При преферансовім столику господар дому і его мати заснули, а радше задрімали, на тих самих кріслах і майже в тих самих поставах, в яких грали преферанса. Старушка держала навіть ще розпростерті карти, котрі однако постепенно випадали їй з пальців. Карти пана Йосифа розсипали ся вже давно на его колїна і на поміст, а він сам з легка хропів. Панї Сквирска і гімназиялісти зникли, а по кутах сальону чути було придавлені шепоти. Тїтка і вуйко шептали поміж собою о добрих давних часах; панна Михайлина і пан Окимский о тім, що сватає і женить старого молодця, котрому вже минуло сорок лїт: серце, люди, чи дїдько? Панна Олевя і пан Теофіль о тім, чи любов без взаїмности убиває, чи не убиває? На ті чотири пари людскі, як також на столи, повні розкинених карт, порожних склянок, чарок, горнят, окрушків з тїст, лупин з овочів і замараних ножів, опускав ся сїрий серпанок, витканий з диму цигар, папіросів і з напливаючого через три великі вікна сумерку.

— Чи ви бачили коли село, де мешкає пан Терницкий? — спитала тихо сидяча коло мене жінка.

Не ждучи на мою відповідь, питала дальше: Чи ви не відчуваєте того, що бажаємо знати місця, в котрих живуть люди, що суть для нас чимсь більше над ті секунди, котрі так однообразно, одвостайно видзвонює той годинник?

Я не зараз відповіла. Мимохіть прислухувалась я металичному дзвоненю стоячого в кутї сальону годинника. Она слухала его також.

— Чи ви то розумієте — спитала ще — що можна мати в серцю якусь сумну радість, котра в сїрій годинї, коли трохи тихійше коло нас і коли не маємо нїчого до роботи, ве ся поміж тими секундами, як золота нитка?

Один з гумористів польских сказав дотепно, що хто хотїв би перенести честноту его героя на инше місце сьвіта, то мусїв би в тій цїли винаймити окремий ваґон — така велика була она. Я й гадала нераз, що для перевезеня честноти Олиньских треба би було окремого а довгого поїзду — так богато еї було. Я не помилила ся, судячи на перший погляд, що панї Франциска Олиньска була доброю і богобоязливою невістою. Пізнїйше дізналась я, що довге еї житє представляло каплю роси, на котру осїло ледве трохи щоденних порошків. Була насамперед дочкою, потім жінкою, відтак матерію, а потім бабкою; всї обовязки привязані до того, виповняла совістно; всїх своїх любила достаточно і всї свої так само еї любили; не дізнала ніякої катастрофи, нї моральної нї матеріяльної; і тепер також, мешкаючи при синї, удержувала ся з власних фондів, не великих але достаточних.

(Дальше буде)

---

# Телеграми.

**Відень** 9 вересня. Є. Вел. Цїсар виїхав вчера вечером о 6 год. 40 мінут на Берлин до Щетина.

**Будапешт** 9 вересня. Вчера рано зложено тїло Архікн. Володислава в архікняжій палатї а ві второк в ночи буде пересене до церкви, де через середу до полудня буде виставлене публично.

**Будапешт** 9 вересня. В наслїдок дуже острого виступованя социялїстів на вчерашних зборах против держави, поліциї і пануючих кляс, власть правительственна розвязала збори. Социялїсти викликали тогди таку авантуру, що аж поліция мусїла їх розігнати і зробити порядок.

**Петербург** 9 вересня. З Владивостока доносять, що в Хинї лютить ся страшна холера. В Пекінї умирає на день по 2.000 людий, а в Шанґаю по 500.

---



---

## Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

### Відходять до

| | Посцішні | | | Особові | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 8·40 | 2·50 | 11· | 4·55 | 10·25 | 6·45 | — |
| Підволочиск | — | 1·56 | 5·46 | — | 9·50 | 10·20 | — |
| Підвол. з Підзам. | — | 2·10 | 6· | — | 10·14 | 10·44 | — |
| Черновець | 6·15 | — | — | 10·30 | 2·40 | — | — |
| Черновець що понедїлка | — | — | — | 10·35 | — | — | — |
| Стрия | — | — | — | 5·25 | 9·33 | — | 7·38 |
| Сколього і Стрия | — | — | — | — | — | 3·00 | — |
| Белзця | | | | 9·15 | 7·10 | | |

### Приходять з

| | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 1·22 | 5·10 | 8·40 | 7·00 | 9·06 | 9·00 | — |
| Підволочиск | 2·25 | 10·00 | — | 8·25 | 5·00 | — | — |
| Підвол. з Підзам. | 2·13 | 9·44 | — | 8·12 | 4·33 | — | — |
| Черновець | 9·50 | — | — | 1·32 | 7·37 | — | — |
| Черновець що понедїлка | — | — | — | 6·17 | — | — | — |
| Стрия | — | — | — | 12·05 | 8·10 | 1·42 | — |
| Сколього і Стрия | — | — | — | 9·16 | — | — | — |
| Белзця | | | | 8·00 | 4·40 | | |

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

**Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.**

**Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.**

Час подаємо після годинника середно-европейского; він ріжнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

---

**За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.**

# ІНСЕРАТИ.



З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.